

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνισι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 5 Ὀκτωβρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 45

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΥΦΟΥΛΗ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

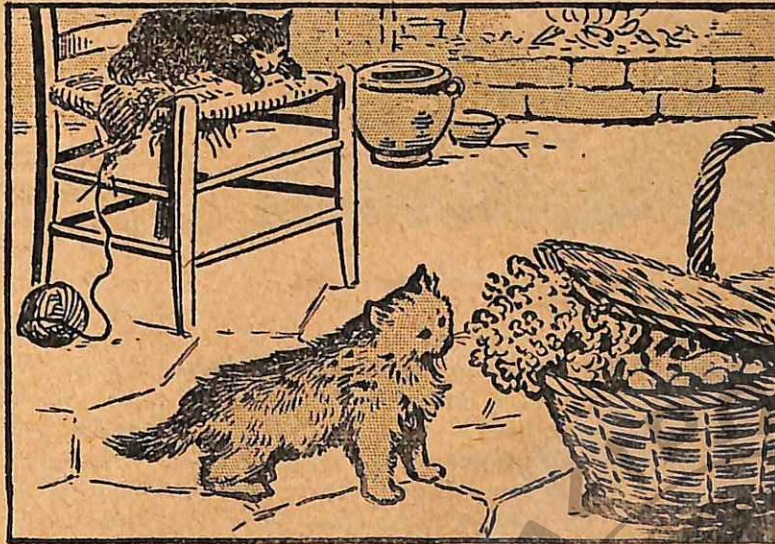
— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἀντίκρου μου, βαστώντας ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς ἓνα κομματάκι ὠμὸ κρέας, στεκόταν μιὰ γριὰ γάτα, ἀσχη-
μη καὶ μαδημένη. Ποτέ μου ἴσαμε
τότε δὲν εἶχα ἀντικρούσει γάτα πού
νὰ βρίσκεται σὲ τέτοια ἐλεεινὴ κα-
τάστασι.

Μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶ-
χαν κιόλας περάσει δυὸ
μέρες καὶ δυὸ νύχτες
ἀπὸ τότε πού εἶχα ζη-
τήσῃ καταφύγειο στὸ
κελλάρι ἐκεῖνο καὶ πού
τῆς χρησίμευε κι' αὐ-
τῆς γιὰ ἄσυλο τώρα καὶ
πέντε χρόνια πού εἶχε
χαθεῖ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς.
Ὅτι εἶδε πὼς ἔπρεπε
μὲ κάθε τρόπο νὰ μοῦ
φέρῃ κάτι νὰ φάω, γιὰτὶ
ἄλλοιως τὸ ἔβλεπε κα-
θαρά πὼς κινδύνευα νὰ
πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα
καὶ γι' αὐτὸ μοῦ κου-
βάλησε τὸ κομματάκι
αὐτὸ τὸ κρέας, πού τὸ
εἶχε ξετρυπώσει, πετα-
μένο σὲ μιὰν ἄκρη σ'
ἓνα χασάπικο τῆς γει-
τονιάς μας.

Ἔτσι λοιπόν! Ἡ ἡμέρα ἐκείνη
πού μοῦ εἶχε φανεῖ ἀτελείωτη εἶχε
κρατήσῃ σαρανταοκτὼ ὁλόκληρες
ὥρες, κι' ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα καταλάβει.
Καὶ τώρα εἶχα μπροστά μου γιὰ προ-
στάτη καὶ βοηθὸ μιὰ γάτα γριὰ καὶ
ἀσχημη, πού μοῦ πρόσφερε ἓνα βρώ-
μικο κομματάκι κρέας, γιὰ νὰ μὴ μ'
ἀφήσῃ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα.
Ἐκλείσα τὰ μάτια μου περιφρονητι-
κά, προτιμώντας καλύτερα νὰ πεθάνω,
παρὰ νὰ γίγγω αὐτὸ τὸ συχαμένο
κρέας πού μοῦ πρόσφερε. Μὰ ἡ γριὰ

γάτα δὲν ἐννοοῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ
πράγμα. Μὲ τὸ πόδι τῆς μοῦ ἔδωσε,
χωρὶς κακία, ἀλλὰ μὲ δύναμη μεγά-
λη, ἓνα κτύπημα πού μ' ἔκανε νὰ
τιναχθῶ ἐπάνω ὕστερα μοῦ εἶπε πὼς
ἦταν ντροπὴ νὰ μὴν ἔχω καμμιά ἐ-
νεργητικότητα. πὼς καθέννας πρέπει,
ὅπως κι' ἂν τοῦρθουν τὰ πράγματα,

«Πῆγα κοντὰ στὸ καλαθάκι καὶ μυρίστηκα τὰ λουλούδια».
(Σελ. 499, στ. α')

νὰ δείξῃ θάρρος καὶ νὰ ἀντιμετωπί-
ξῃ ὅλες τὶς ἀναποδιές. Πὼς ἦμουν
φοβερά κακομαθημένος καὶ παρα-
χαϊδεμένος, μὰ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν
ἔπρεπε κιόλας νὰ φεθῶ στὴν τύχη
μου. Πὼς μὲ τὴ θέληση μπορεῖ κα-
νεῖς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα καὶ μὲ τὶς με-
γαλύτερες δυσκολίες κι' ὅτι ἴσως μιὰ
μέρα, ὅχι μόνον δὲν θὰ πεινοῦσα καὶ
δὲν θὰ κινδύνευα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν
πείνα, γιὰτὶ θὰ ἤξερα νὰ βρῶ μονά-
χος μου τὴν τροφή μου, ἀλλὰ εἶχα
γυμνάσει τὴν ἐπιτηδεϊότητά μου καὶ

τὴν ἐξυπνάδα μου, κι' ἔτσι ἴσως νὰ
μποροῦσα κάποτε νὰ ξαναβρῶ τὰ
φεντικά μου.

Νὰ ξαναβρῶ τὰ γαπημένα μου ἀ-
φεντικά! Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα μοῦ δῶσε ἀ-
μέσως κουράγιο καὶ ἀκολουθώντας
τὶς συμβουλές τῆς Ρούσσας—ἔτσι ὀ-
νόμαζαν στὴ γειτονιά οἱ ἄλλες γάτες
τὴ γριὰ κοκκινωπὴ γάτα πού εἶχε
ἔρθει τόσο πρόθυμα νὰ μοῦ προσφέ-
ρῃ τὴν βοήθειά της—ἀποφάσισα νὰ
δοκιμάσω τὸ κρέας πού μοῦ εἶχε βάλει

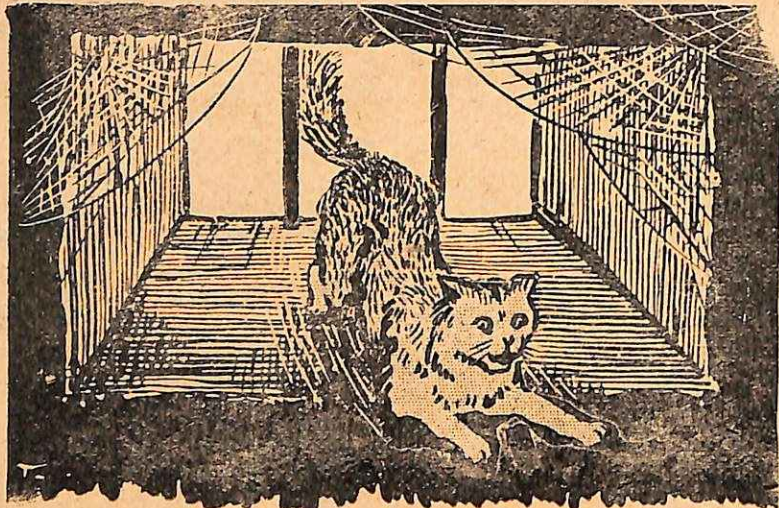
μπροστά μου. Στὴν
ἀρχὴ ἡ καρδιά μου γύ-
ρισε ἀπὸ τὴν ἀηδία καὶ
σκέφτηκα πὼς ἂν ἡ
ζωὴ πού ἤθελε καλὰ
καὶ σώνει νὰ μοῦ σώσῃ
ἡ Ρούσσα ἔμελλε νὰ εἶ-
ναι τέτοια, τότε καλύ-
τερα ἂς ἔλειπε. Ἄν ἡ-
ξερα πόση μεγάλη ἦταν
ἡ θυσία πού ἔκανε γιὰ
χάρη μου ἡ γριὰ γάτα,
προσφέροντάς μου τὸ
κρεατάκι ἐκεῖνο, πού
γι' αὐτὴν ἦταν ἓνας
σπάνιος καὶ ἐκλεκτός
μεζές, ἴσως νὰ μὴν ἔ-
κανα τόσο τὸν ἀκατά-
δεχτο καὶ νὰ δειχνα λι-
γώτερη περιφρόνηση
καὶ ἀηδία, μὰ τότε δὲν
ἦμουν παρὰ ἓνας ἀνόη-
τος καὶ κακομαθημένος

γάτος. Ὅπως δὴ ποτε στὸ τέλος ἡ πεί-
να νίκησε τὴν ἀηδία μου καὶ κατὰ-
φερα νὰ φάω ὅλο τὸ κρέας. Καί, ὡ
τοῦ θαύματος! Μόλις κατάπια καὶ
τὴν τελευταία μπουκιά, τὸ γεμάτο
πιά στομάχι μου ἔπαυσε νὰ μὲ τρα-
βάῃ, τὰ μάτια μου ξεθόλωσαν, τὸ
μουαλό μου ξεκαθάρισε καὶ τὸ πρῶτο
πράγμα πού ἔκανα ἦταν νὰ εὐχαρι-
στήσω τὴν Ρούσσα γιὰ τὴν καλοσύ-
νη της.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της,
σὰν νὰ μοῦλεγε πὼς δὲν ἀξίζε νὰ

γίνεται λόγος για ένα τέτοιο πράγμα, και μου έκανε νόημα να την ακολουθήσω και να βγώ μαζί της στο δρόμο, για να σδύσω τη δίψα μου σ' ένα ρυάκι, που έτρεχε κοντά στο πεζοδρόμιο και το νερό του κατέβαινε από μία βρύση που βρισκόταν λίγο παραπάνω.

Η καινούργια λοιπόν φίλη μου με βοήθησε να σκαρφαλώσω επάνω στα βαρέλια και απ' εκεί, πεδώντας και σκαρφαλώνοντας από το ένα βαρέλι στο άλλο — πράγμα που το έκανα με αρκετή δυσκολία, γιατί δεν ήμουν μαθημένος σε τέτοιες ακροβασίες — να φτάσω ως τον φεγγίτη. Εκεί η προστάτισσά μου μου είπε να καθίσω ακούνητος και να την περιμένω. Η ίδια βγήκε πρώτη έξω για να κοιτάξει αν ο δρόμος ήταν έρημος, κι' αν δεν βρίσκονταν και τίποτε άλλοι

«Χώθηκα σ' ένα φεγγίτη που βρέθηκε άνοιχτός μου».
(Σελ. 506, στ. β').

γάτοι εκεί κοντά. Γιατί σε λίγο έμαθα — και με τί σκληρό μάθημα — πως οι γάτοι της γειτονιάς υποδέχονταν με μεγάλη έχθρα κάθε νεοφερμένο, που θα γύρευε κι' αυτός μερικτό από τα κόκαλα των χασάπηδων, ή από τα αποφάγια που τυχαίνει να βρίσκονται στους τενεκές των σκουπιδιών.

Η καινούργια φιλενάδα μου νιαούρισε ελαφρά, προσκαλώντας με.

Με δύο-τρία πηδήματα βρέθηκα κοντά της και άρχισα να πίνω νερό με μία απόλαυση που δεν την είχα γνωρίσει ποτέ μου ως εκείνη τη στιγμή. Ποτέ-ποτέ μου δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι το άγνό, σκέτο νεράκι θα ήταν ένα τόσο εξαιρετικό πράγμα! Καθώς όμως ήμουν βυθισμένος σ' αυτή την απόλαυση, άκουσα δίπλα μου τη Ρούσσα να κάνει άγρια: «Πφ! Πφ!». Στεκόταν αγριεμένη αντίκρι-

σ' έναν άλλο γάτο που με είχε ιδεί και ήθελε να χυμύξει επάνω μου. Η Ρούσσα μ' ένα προστακτικό κίνημα μούκανε νόημα να φύγω από εκεί.

Και τώρα που το θυμάμαι, ντρέπεται όταν συλλογίζομαι πόσο πρόθυμα την υπάκουσα. Για καλή μου τύχη, βρήκα εύθες τον φεγγίτη απ' το κελλάρι και χώθηκα στη στιγμή μέσα, ενώ σταυτιά μου έφθανε ο θόρυβος του καυγά που έκανε η Ρούσσα με τον άλλο γάτο. Ευτυχώς ο τσακωμός δεν κράτησε πολύ. Ύστερα από λίγα λεπτά, η φίλη μου γύρισε πίσω, με τις τρίχες της ακόμη όρθες απ' το θυμό και με τρεμάμενα πόδια.

Πήγα κοντά της, γεμάτος ντροπή κι' ευγνωμοσύνη, και θέλησα να γλείψω τη γέριχη γούνα της που είχε γίνει έλεινη από την πάλη καθώς

ταί για την έλεινη και πανάθλια δ-ψη μας. Έσ' είσαι ωραίος. Μοιάζεις σαν ένα από τα παιδιά μου που μού κλέψανε, και που είχε τη δική σου αφράτη και γυαλιστερή σταχτερή γούνα' κι' αυτό δεν θέλω να χαλάσης και να γίνης σαν τους άλλους γάτους της γειτονιάς, και θα σε προστατεύσω πρώτα απ' όλα γιατί μού θυμίζεις το παιδί μου, κι' ύστερα γιατί όταν μείνης όμορφος και παχύς, θα είναι πιο εύκολο να σε αναγνωρίσουν τ' αφεντικά σου αν ποτέ σε συναντήσουν κι' έτσι να ξαναβρής το σπίτι σου και την καλοπέρασή σου. Όταν θυναμώσης λιγάκι, θα μού πής πως χάθηκες.

Έτσι κατάλαβα γιατί η καλή αυτή γριά γάτα είχε δείξει τόσο ενδιαφέρον για μένα κι' αισθάνθηκα μεγάλη χαρά που μ' αυτό τον τρόπο κέρδισα τη φιλία της. Έδωσα στον έαυτό μου την υπόσχεση πως θα έβαζα όλες μου τις δυνάμεις για να της δείξω την ευγνωμοσύνη μου, γιατί το είχα κιάλας πάρει απόφαση να γίνω αξιοσ και δυνατός ώστε, όχι μόνον να βγάλω μόνος μου το ψωμί μου και να βοηθώ και την προστάτισσά μου, αλλά ακόμη να μπορέσω μία μέρα να βρω το σπίτι μου. Η σκέψη αυτή μ' έκανε ν' ανατριχιάσω από ευτυχία και αποκοιμήθηκα κάνοντας χρυσά σχέδια για τη μελλοντική ζωή μου.

Δ'

Την άλλη νύχτα έβαλα τα σχέδιά μου σε πράξη. Είχα την ιδέα πως με λίγη καλή θέληση και θάρρος θα τα έβγαζα πέρα. Είδα όμως πως η καλή θέληση και το θάρρος δεν ήταν αρκετά. Χρειάζονταν και άλλες ικανότητες που τις απόκτησα σιγά-σιγά και με τον καιρό. Χρειάζονταν πρώτα απ' όλα υπομονή. Όχι η υπομονή εκείνη που την έχουμε όλοι οι γάτοι όταν καθόμαστε και παραμονεύουμε ώρες δόλοκληρες έξω από την τρύπα του ποντικού, μα η υπομονή που μας κάνει να αντιμετωπίζουμε όλες τις αναποδιές με θάρρος, να αντέχουμε στις δυστυχίες και να μην απελπιζόμαστε όταν μας έρχονται τα πράγματα αλλοιωτικά απ' ό,τι τα είπαμε.

Απόκτησα λοιπόν μία υπομονή ακατάβλητη και μεγάλο θάρρος και μαχητικότητα, και όλα αυτά χάρις στις συμβουλές της γριάς μου φίλης, που πάντοτε καλή και άφοσιωμένη σε μένα, με βοηθούσε μ' όλη της την καρδιά όποτε τύχαινε ανάγκη. Χωρίς αυτήν τί θαπογινόμουν όταν πολλές φορές, την ώρα που έτοιμαζόμουν κρυφά-κρυφά να αρπάξω μία φλούδα από τυρί ή τίποτε φαροχόκκαλα πε-

ταγμένα στο δρόμο, που από ώρες τα παραμόνευα, έδλεπα έναν άλλο γάτο νησιτικό και αλήτη σαν και μένα να χυμύει σαν άστραπή, πιο γοργός από μένα, και να τα παίρνει μπρός από τη μύτη μου. Να τον κυνηγήσω δεν μούκανε καρδιά, γιατί ήξερα πως κι' αυτός ήταν πεινασμένος και πως δεν έκανε παρά ό,τι θα έκανε όποιος δήποτε άλλος γάτος στη θέση του. Ύπληρχαν όμως κι' άλλοι γάτοι που δεν έκαναν τις ίδιες σκέψεις με μένα και κοίταζαν αν μπορούσαν να αρπάξουν από το στόμα του άλλου το φαί' που κρατούσε ανάμεσα στα δόντια του. Στην αρχή τύχαινε συχνά να γίνουμαι εγώ το θύμα αυτών των άρπακτικών γάτων. Μα με τον καιρό δυνάμωσα κι' έγιναν πιο μαχητικός. Όχι μονάχα ήμουν αξιοσ και υπερασπίζομαι τον έαυτό μου, αλλά έγιναν κι' επίφοβος στους άλλους γάτους. Οι όμοφύλοι μου της γειτονιάς με μάθανε και όποτε μ' έδλεπαν, αποτραβιόνταν. Έτσι περνούσα μία ζωή μάλλον άνετη και ήσυχη — αν μπορεί κανείς να πη άνετη ζωή αυτήν που περνούσαμε ανάμεσα στα σκουπίδια.

Απ' το Γαλλικό της Jeanne Birand
(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΔΙΣΩΠΙΑ

Ο ΣΑΛΠΙΧΤΗΣ

Ένα μουζικάντη έπιάσαν
— Τουρουτού-τιριτιτό —
Απ' τον έχθρικό στρατό.
Κι' οι έχθροι που θα κοπιόσουν
Αχ, αν πούν να τον κρεμάσουν;
(Μα γιατί να φοβηθ;)
Δεν κρατούσε αυτός σπαθί.)

— Δεν κρατούσα ούτε τουφέκι
— Τουρουτού-τιριτιτό —
Μόνο ξύπνια το στρατό.
Και τα χέρια μου τα δόλια
Δε σ' έχουν ρίξει βόλια.
Αστε με σ' μουζικάντε
Λεύτερο. Τι θα με κάνουν;

— Ίσα-Ίσα θα πλερώσης
— Τουρουτού-τιριτιτό —
Πού ξυπνούσες τον όχτρο.
Τι έσ' αν δεν πολεμούσες;
Τό πουρνό δεν τους ξυπνούσες;
Και μ' έφριξαν οι έχθροι;
— Τουρουτού-τιριτιτί —
Θα πλερώσης, σαλπική!

ΜΙΜΗΣ Π' ΜΟΝΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Η αγάπη προς τα ζώα χαρακτηρίζει τους ανώτερους ανθρώπους, κι' η αγάπη προς τον άλλο φυσικό κόσμο φανερώνει την ευγένεια της ψυχής. Σε ψυχή που δεν αγαπά τα ζώα δεν θα μπη ποτέ η σοφία.

ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'. — Γαλήνη, χαρά, παιχνίδια

Αμέσως τα κύματα έπεσαν, η βροχή έπαψε, ο ουρανός καθαίρισε, ο ήλιος έλαμψε κι' έγινε πάλι χαρά Θεού.

— Είδατε; είπε ο Νώε στους επιβάτες της Κιβωτού: ο Θεός έστειλε τη φοβερή αυτή τρικυμία για να τιμωρήσει την ολιγοπιστία σας και να σ' δείξει πως Αυτός κάνει ό,τι θέλει. Στο εξής λοιπόν έχετε πεποίθηση στο Θεό και πιστεύετε σ' ό,τι σ' λέω, γιατί εγώ είμαι ο άνθρωπος πός Του.

— Σε πιστεύουμε, σε πιστεύουμε! φώναξε η κυρία Νώε, μετανοιομένη για όσα είχε πει προτού έρθει στον άντρα της.

— Σε πιστεύουμε, καλέ μας μπαμπά! είπαν ο Σήμ, ο Χάμ κι' ο 'Ιάφεθ, που κι' αυτοί είχαν ολιγοπιστήσει.

— Σε πιστεύουμε! φώναξαν κι' όλα τα ζώα με μία φωνή.

— Ωραία! έκαμε ο Νώε ευχαριστημένος.

— Σε πόσες λοιπόν ημέρες θα τελειώσει ο κατακλυσμός;

— Σε σαράντα! Δηλαδή σε τριανταεννιά, αφού πέρασε κιόλα μία. — Λαμπρά! Και θα μ'ας φτάσουν τα τρόφιμα που έχουμε στην Κιβωτό;

— Ω! Θα μ'ας φτάσουν και θα περισσέψουν!

— Και θ'αναγκασθούμε ποτέ να σφάξουμε και να φάμε όσα από σ'α τρώγονται, για να μην πεθάνουμε της πείνας;

— Όχι! όχι! ποτέ! κανένα! ούτε ένα κουνέλι! ούτε ένα τουγόκι!

— Χαίρω πολύ που βάλατε μυαλό. Και τώρα έμπρός! Το κακό πέρασε. Παίξτε, διασκεδάστε, χαρήτε. Και κάμστε όρεξη για το γεύμα που σ'α περιμένει.

Τα ζώα, χαρούμενα, δεν περίμεναν να τους το ξαναπη. Κι' άρχισαν να κάνουν του κόσμου τα παιχνίδια και τα γέλια.

Οι πύθηκοι πηδούσαν πάνω απ' τη ράχη του οινόκερου και της καμήλας. Ο έλεφαντας χόρευε τα μικρά ζώα πάνω στην προβοσίδα του. Οι τίγρηδες κι' οι γάτες έπαιζαν μαζί μ' ένα κουβάρι μαλλι της κυρίας Νώε. Το έλαφι κι' ο ρέννος έπαιζαν το «στεφάνι», που το πετούσε ο ένας και τ'όπιανε ο άλλος με τα κέρατά του (γιατί και στεφάνι βόηχαν σε μίαν άκρη της Κιβωτού).

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΧΙΟΝΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Τὸν παλιὸ καὶρὸ, τὸν πολὺ παλιὸ καιρὸ, ἦταν στὴν Κρήτη ἕνας βασιλιάς ποῦχε μιὰ πεντάμορφη θυγατέρα. Γάλα ζυμωμένο μὲ προζύμι ἔμοιαζαν τὰ μάγουλά της, μὲ δυὸ ροδοπέταλα στὶς ἀκρίες τους. Χρυσάφι ἀναλυτὸ τὰ μαλλιά της, σμαράγδια ἀστραφτερά τὰ μάτια της. Βεργολυγερὴ ψηλόλιγνη, ἀλαφροπερπάτητη περδικοστεκούμενη, τὴ θεωροῦσαν τὴ παληκάρια καὶ λιγώνονταν, τὴ θεωροῦσαν κι' οἱ γέροι καὶ θρηνοῦσαν γιὰ τὰ χαμένα τους τὰ νιάτα...

Ἀπ' τὴν ἀσπράδα τὴν πολλή, Χιόνα βγάλαν τὸνομά της, πὲς μαθὲς ἀπὸ Χιόνι ἦταν πλασμένη ἡ καλορίζικη!... Ἀνέβαινε στ' αὐτὸ χιονάτο ἡ Χιόνα, κι' ἂν ἦταν σύμνεφα λυώνανε, κι' ἂν ἦταν βορριάς χανόταν, κι' ἂν ἦταν μελεμάκι δροσερό, ἀνέμιζε τὰ ξανθόμαλλά της, καὶ τὴ φιλοῦσε στὰ ροδοπλασμένα μάγουλά της. Κάθε πρωτὸ ἔκανε τὸν περίπατό της ἡ Χιόνα, κι' ὅλοι οἱ ὑποταχτικοὶ χάσκανε στὸ διάθα της, καὶ βροντοφωνοῦσαν τὸνομά της.

Ἐάφνου χάθηκε... Ἐνα πρωτὸ, δυὸ, τρία, ἕνας μῆνας, πουθενὰ Χιόνα. Τρομάξανε. Τί γίνηκε ἡ ἀγαπημένη τους βασιλοπούλα;... Μάθγαλε διάτα ὁ βασιλιάς νὰ μὴ στενωχωροῦνται, γιατί ἡ Χιόνα ἔγινε δεκαοχτὼ χρονῶ καὶ πρέπει πιά νὰ βρῇ τὸ ταῖρι της... Σὲ μακρινὸ πύργο τὴν ἔκλεισε ὁ πατέρας της, ποῦχε ἐννιακόσιες ἐνενηντὰ ἐννιά κάμαρες, μιὰ ἔλειπε ἀκόμα χίλιες γιὰ νὰ γίνουνε. Σὲ κάποια ἀπὸ δαυτὲς τὶς κάμαρες τὴν ἔκρυψε τὴ Χιόνα, κι' εἶπε στὴ διάτα του:

—Ὅποιο βασιλόπουλο θέλει νὰ πάρῃ τὴ θυγατέρα μου γυναίκα, ἄς κοπιάσῃ. Ἄν τύχῃ καὶ τὴ βρεῖ, δικὴ του γίνεται, μηδ' ἄλλως χάνει τὴν κεφαλὴ του...

Ρηγάδες, βασιλόπουλα, πριγκιπόπουλα, καὶ λογιῶν λογιῶν παλληκάρια, πήγανε στὸ παλάτι νὰ βροῦνε τὴ Χιόνα, μὰ ὅλοι πέρα ὡς πέρα ἔχαναν τὴν κεφαλὴ τους, δίχως νὰ πετύχουνε τὴν κρυμμένη βασιλοπούλα. Πέρασε ἕνας χρόνος, πέρασαν δυὸ, κι' ἄξαφνα ὁ Νικήτας τὸ βασιλόπουλο τῆς Νικαριᾶς πήρε τὴν ἀπόφαση. Αὐτὸς θὰ τὴν ἐδρίσκε τὴ Χιόνα. Μὰ ἔλα μαθὲς, ποῦ ἡ Κρήτη ἦταν νησί, κι' ἐκεῖνο τὸν παλιὸ, παλιὸ καιρὸ, μήτε σκοῦνες, μήτε βαπόρια, μήτε μοῦνες, μήτε κανένα πλεούμενο δὲν ξέρανε νὰ φτιάξουν. Τὶ νὰ κἀν τὸ βασιλόπουλο; Σκέφτεται, σκέφτεται, καὶ κἀν κατεβάσει τὸ κεφάλι του. Παίρνει κερί

καὶ φτιάχνει δυὸ φτερά. Θυμήθηκε τὸν Ἰκαρο σὰ νὰ λέμε... μὰ εἶχε καὶ τὸ νοῦ του. Μονάχα τὴ νύχτα πέταγε γιὰ νὰ μὴ βγῇ ὁ ἥλιος, ὁ ζηλιάρης καὶ τοῦ ἀναλῶσει τὰ φτερά του καὶ χαθεῖ... Πέρασε στεριές, πέρασε θάλασσες, πέρασε λαγκάδια καταπράσινα, λιθόδια χρυσάφενια ἀπὸ τὰ στάρια, κύματα ἀφρολουμένα καὶ ξέρες χαμένες στὶς θάλασσες, καὶ μιὰν αὐγὴ, μιὰ χρυσχυγὴ σὰν περὸς, ἔφτασε στὸ νησί τῆς Χιόνας ὁ Νικήτας, τὸ βασιλόπουλο τῆς Νικαριᾶς. Πρὶν φτάσει στὸν πύργο τὸν ψηλὸ, τὸ χαμένο μακρινὰ στὰ ριζὰ τοῦ Ψιλορείτη, πέρασε ἀπ' ὅλα τὰ μαγαζιά καὶ ψώνισε ὅλους τοὺς σπάγγους ποὺ βρῆκε κι' ἔκανε ἕνα θεόρατο κουδάρι ποῦ μὲ κόπο τὸ κουδάλανε στὴ ράχη του. Κι' ἔτσι ζαλωμένος μπῆκε στὸ παλάτι.

—Γιὰ σου χαρὰ σου, βασιλιά, μὲ τὰ [πολλὰ τὰ πλούτη τὴν διχατέρα σου ζητῶ δικιά μου γιὰ [νὰ γένῃ...

—Γιὰ σου χαρὰ σου, ἄγόρι μου, δικιά σου ἡ διχατέρα, ἂν τύχει καὶ μοῦ τὴν βρεῖς, ἐκεῖ [ποῦναι κρυμμένη!...

Μὰ ξέρεις καὶ τὸ ριζικὸ ἂν τύχει κι' [ἀποτύχεις δὲν παίρνω κρέμα στὸ λαιμό, φτωχὸ [μου παλληκάρι.

—Στὸν νῶμο ἔχω τὴν τύχη μου, [τὸ ριζικὸ ἀψηφάω, κι' ἂν ἀποτύχῃ ὁ Χρόντος τὴν κε- [φαλὴ μου ἄς πάρει!

Ἔτσι ἔκραζαν ὁ βασιλιάς τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Νικαριᾶς τὸ βασιλόπουλο, ὁ Νικήτας ὁ πεινιμένος.

Τοῦδωσε ὁ βασιλιάς, ἔφαγε κι' ἤπιε, κι' ἀπὸ τὸν ἄφρησε μονάχο.

—Ψάξε καὶ βρέστηνε, παιδί μου...

Ὁ Νικήτας ἔδωσε τὸ σπάγγο στὴν αἰθούσα τὸ θρόνου κι' ἀρχίνησε τὶς σουλάτσες, σ' ὅλες τὶς κάμαρες, μὰ ἀπ' ὅπου περνοῦσε ἔδενε καὶ τὸ σπάγγο του κι' ἔτσι δὲν χάνοταν μέσα στὰ ἀτέλειωτα χωρίσματα. Δάσκαλό του εἶχε μαθὲς τὸ Θησέα τὸν παλιό, ποῦ μὲ τὸ μίτο τῆς Ἀριάδνης, δὲ χάθηκε στὰ παλάτια τῆς Κνωσσοῦ, βρῆκε τὸ μινώταυρο... Κι' αὐτὸς ἀκόμα καλύτερα, δὲ θάχε διάφορο ἕνα μινώταυρο, μὰ τὴ Χιόνα, τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα μὲ τὸνομα...

Ἐδῶσε πήρε, ἔδωσε πήρε, γύρισε ξαναγύρισε, χάθηκε, βρέθηκε, καὶ στερνά, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες, νάσου καὶ παρουσιάζεται στὴν πρωτελευταία κάμαρη ἡ Χιόνα... Μόνο ξερὸς ποῦ δὲν ἔμεινε ὁ Νικήτας, τὸσο τὸν ἔχμωσε ἡ ὁμορφιά της. Τριγυρισμένη ἦταν ἀπ' τὶς δοῦλες της, ὅλες μιὰ καὶ μιὰ, οἱ ὁμορφώτερες κο

πέλλες τοῦ νησιοῦ, πεσμένες στὰ πόδια της, κι' αὐτὴ πάνω στὸ χρυσοπίκιλο θρόνι καθόταν, ἴδια μὲ τὸ φεγγάρι τὸ κυκλωμένο ἀπ' τ' ἀστέρι. Γιὰ ὥρα ἔχασε τὴ λαλιά του τὸ ρηγόπουλο, κι' ἔχασε μπροστά της σὰ χαμένο.

—Καλῶστο τὸ Νικήτα μου, τῶμορφο [παληκάρι καλῶστονε ποῦ ἔφτασε δικὴ του νὰ [μὲ πάρῃ.

Ἔτσι ἔκραζε ἡ Χιόνα καὶ στὴ στιγμὴ βρῆκε τὴ λαλιά του τὸ βασιλόπουλο τῆς Νικαριᾶς.

—Καλῶς σὲ βρῆκα, ρήγισσα, καλῶς [σὲ βρῆκα, φῶς μου, δικὰ σου ὅλα τὰ πλούτια μου, δικός [σου κι' ὁ ἄτός μου.

Τὴν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' οἱ δυὸ μαζί πρόβαλαν μπροστὰ στὸ βασιλιά καὶ πατέρα της.

—Γιὰ σου χαρὰ σου, βασιλιά, καὶ [νάτη ἡ λατρευτὴ μου γιὰ σου, χαρὰ σου, βασιλιά, καὶ τώρα [εἶναι δικὴ μου.

—Χαλάλι, τρισαχάλλι σου, ἡ πολυα- [γαπημένη χαλάλι τρισαχάλλι σου δικιά σου [τώρα ἄς γένῃ...

Κι' ἔγιναν τὰ ξεφαντώματα μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια καὶ μ' ἀφθονο κρασί, ποῦτρεχε ἀπὸ τὰ ἀσκιὰ σὰν κεχριμπάρι λαμπερό, τὸ κιτρινέλι, σὰν ρουμπίνι σπάνιο κι' ἀτίμητο τὸ κοκκινέλι...

Μιὰ, δυὸ, τρεῖς ἡμέρες ξεφάντωσαν. Κι' ἔφτασε ἡ ὥρα ποῦπρεπε ἡ Χιόνα νὰ φύγῃ πιά γιὰ τὴν καινούργια της πατρίδα, τὴ Νικαριά.

Φτερά τῆς φτιάχνει κι' αὐτὴν ἡς τὰ φόρεσε, καὶ ξεκίνησε τῶμορφο τὸ ζευγάρι, πετώντας στὶς νεφέλες, ποῦγεναν ταπεινὰ καὶ χαίρετοῦσαν τὸ πέρασμά της. Τρεῖς μέρες ἡ μάλλον τρεῖς νύχτες ταξιδεύανε. Τὴν αὐγὴ μὲλὶς πρόβαλε ὁ ἥλιος, κατέβαιναν σὲ κανένα χλοερὸ νησάκι καὶ μὲ γέλια, τραγούδια, καὶ γλυκόχυμους καρπούς γιὰ τροφὴ πέρναγαν τὴ μέρα τους. Μὰ τὴν τρίτη αὐγὴ, μιὰν αὐγὴ ροδοχαμμένη κι' ὀλόγλυκεια, ἐκεῖ ποῦ πετοῦσαν, εἶδε ὁ ἥλιος τὴν ὁμορφιά τῆς Χιόνας καὶ θαμπώθηκε, εἶδε κι' ὁ Βορριάς, κι' ἀπ' τὴ ταραχὴ του ἀναφε καὶ φούντωσε. Κι' οἱ δυὸ μαζί μὲ τὸ δύστοχο τὸ Νικήτα τὰ βόλανε, ποῦ τέτοιο ριζικὸ καλὸ τοῦ φύλαγε ὁ Θεὸς μιὰ ζηλεμένη κόρη νάχη γιὰ ταῖρι του. Φουντώνει ὁ ἥλιος ἀπ' τὴ ζήλεια αὐγὴ-αὐγὴ καὶ λιώνει τὰ φτερά τοῦ Νικήτα, φουσκώνει καὶ φουσκομαίνει ὁ Βορριάς, καὶ τοῦ τὰ ξεριζώνει... πέφτει βαρὺ τὸ βασιλόπουλο στὴ θάλασσα, καὶ τὸ κύμα ποῦ κοίταξε ἀπὸ κάτω τὸ ζη-

λευτὸ ζευγάρι κι' ἔσκαζε, ρούφηξε τὸ Νικήτα καὶ τὸν τράβηξε στάπα-τητα βάθεια τὰ θαλασσινά...

Ἐρημὴ καὶ σκότεινὴ βρέθηκε ἡ Χιόνα σ' νησί. Κι' ἐκεῖ στὴν ἄκρια τοῦ γιாலὸ καθισμένη περιμένει ὡς τὰ σήμερα καὶ κλαίει τὸ χαμένο ταῖρι της. Τὸ νησί ποῦ ἔπεσε ἡ Χιόνα, ἀπ' τὸνομά της, ὀνομάστηκε Χιό, κι' ὡς τὶς ἡμέρες μας ἔτσι τὸ λένε. Πολλοὶ θέλουν νὰ ποῦνε πὼς ὁ βασιλιάς τοῦ νησιοῦ ἔκανε γυναίκα του τὴ Χιόνα, καὶ γιὰ τιμὴ της ἔδωσε τὸνομά της στὸν τόπο του. Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθινὸ: ἡ Χιόνα δὲν ξαναπαντρεύτηκε, στέκει πάντα ἀσάλευτη στὴν προκυμιά, προσμένοντας τοῦ κάκου τὸ ταῖρι της...

ΑἴΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

1.— ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—Ἐλα, μὴν κλαῖς, καλὲ μαμμιά, Καὶ θὲς τὰ μάτια σου νὰ τριψῇς! Ἐδῶ εἶναι τὸ σχολεῖο, σιμά! Στὸν ἐμποράνο, μὲλὶς στρίψεις!

Περνᾶνε τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ... Πρέπει λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ φύγω, Ὀηλόκωσέ μου τὴν ποδιά! Ἄς εἶναι—δάκρυσε καὶ λίγο!

Ἐγώ, γιὰ νάχης συντροφιά, Τὴν ἀδερφοῦλα θὰ σ' ἀφήσω. Καὶ—νὰ στὸ πῶ σὰ θέλεις, πιά: Τὸ μεσημέρι, θὰ γυρίσω.

2.— ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

—Τόση βιάση καὶ σπουδὴ; Γιὰ ποῦ πᾶς, καλὸ παιδί; Κίνησε νωρίς-νωρίς Καὶ τρεχάτος προχωρεῖς.

Στάσου δὲ νὰ διασκεδάσῃς Μὲ τὶς ὁμορφιὲς τῆς Πλάσης! Κόψε ἀπ' τὰ περβόλια πάλι Τοῦ χινόπωρου τὰ κάλλη!

—Νὰ σταθῶ; Δὲν εὐκαιρῶ, Γιατὶ πάω στὸ φτερό. Καὶ ποῦ πάω νὰ στὸ πῶ; Στὸ σχολεῖο μου π' ἀγαπῶ!

Ἄνοιξε γιὰ πρώτη μέρα: Βλέπεις τὰ παιδιὰ ἐκεῖ περᾶ; ἔχουν μόνον τοὺς ταιριάξει Χωριστὰ κάθε μιὰ τάξη.

—Εἶσαι, βλέπω, μαθητὴς. Μὰ στὸν ὦμο τί κρατεῖς, Ποῦ μὲ τὴ ματιὰ τὴν πρώτη Σ' ἔκαμα γιὰ στρατιώτη;

—Εἶναι τ' ὄρματά μου αὐτά, Τ' ἀκριβὰ, τ' ἀγαπητά: Τὸ κοντύλι μου κι' ἡ πλάκα, Τὸ βιβλίο μου στὴ σάνκα.

Κι' ἔλα πιά, νὰ σὲ χαρῶ, Μὲ ρωτᾷς—κι' ἀγοπορῶ... Εἶν' ἡ ὥρα περασμένη: Ἄκου, ὁ κώδωνας σημαίνει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΑΝ ΚΕΡΔΙΖΑΜΕ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Δάνης. —Ἐγὼ εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς τάχα δὲν τὸ κερδίσαμε καὶ καθὼς τὰ ὄνειρα βγαίνουν στὴν πραγματικότητα πάντα ἀντίθετα...

Παῦλος, στὸ *Μιχάλη*. —Μὴν τοὺς ἀκούς, Μιχάλη! Λένε κουταμάρες.

Μιχάλης. —Κουταμάρες; Ἄν τοὺς πονοῦσε λιγούλακι ἡ καρδιά, δὲ θάλεγαν πὼς θὰ κερδίσουν αὐτοὶ τὸ λαχεῖο, ἀντὶς γιὰ μένα. Μὰ γιὰ κουταμάρες, δὲν εἶναι κουταμάρες, κύριε Παῦλο. Ὅποιον ρωτήσεις ἀπ' τοὺς γειτόνους τὸ ἴδιο θὰ σοῦ πῇ. Πὼς φαίνεται ποῦ δὲν κουδεντιάζετε διόλου μετ' ἡ γειτονιά!

Σταῦρος. —Ἐσὺ κουδεντιάζεις πολὺ μετ' ἡ γειτονιά;

Μιχάλης. —Ἐγώ; Δηλαδῆς... Δὲν ἐκφράστηκα καλὰ... Ἐπιτέλους ἔχω κι' ἐγὼ αὐτιά! δὲν εἶν' ἔτσι; (Μπαίνει ὁ πατέρας).

Δάνης. —Ναί! καὶ δυὸ μάλιστα. **Ὁ πατέρας,** στὸ *Μιχάλη*. —Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις καὶ γλώσσα, Μιχάλη!

Μιχάλης. —Μάλιστα, μάλιστα, ἀφεντικὸ... Ἀμέσως... Ἰσα ἴσα ποῦ πήγαινα νὰ καθάρίσω τὶς κότες.

Ὁ πατέρας. —Μὲ τὴ γλώσσα σου; **Μιχάλης.** —Αὐτὸ τὸ λαχεῖο τὰ φαίνεται ὅλα... Συζητοῦσαμε ξέρετε ποῖς θάναί ὁ τυχερός... Καὶ νὰ δῇτε ποῦ οἱ μικροὶ κύριοι λένε πὼς θὰ τὸ κερδίσουν αὐτοὶ!

Νίκος. —Καὶ σὺ; Μήπως καὶ σὺ δὲν ἔλεγες τὸ ἴδιο;

Μιχάλης. —Τόλγα... φυσικά, τόλγα... Μαζευτήκαμε σαράντα γιὰ νὰγοράσουμε ἕνα λαχεῖο, ἀφεντικὸ. Κι' ἔχουμε σαράντα φορὲς περισσό-τερες ἐλπίδες παρὰ ἂν τάγοράζε ἕνας μονάχος του.

Ὁ πατέρας. —Ἀστείος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, μὰ τὴν ἀλήθεια!

Δάνης. —Μπαιρά, ἂν κερδίσουμε τὰ πέντε ἑκατομμύρια, δὲ θάμει πιά ἀναγκασμένος νὰ μαθαίνω ποτήματα. Δὲν εἶν' ἔτσι, μπαμπάκα μου;

Ὁ πατέρας. —Μπᾶ; Κι' ἀπὸ πότε ὁ πλοῦτος ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μείνῃ κανεὶς ἀμόρφωτος;... Δὲ βλέπω ὅμως τὸ λόγο, γιατί νὰ συζητοῦμε πάντα σὲ μιὰ τόσο ἀπίθανη ὑπόθεση.

Νίκος. —Δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανον, μπαμπά... Καὶ ξέρεις, ἂν κερδίσουμε, θάμουν τῆς ιδέας νὰ μὴν ποῦμε σὲ κανέναν τίποτε.

Μιχάλης. —Καὶ γιατί; Ἐγὼ θὰ τὸ πῶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ποῦ νὰ πλαντάξῃ ὁ νουνιᾶς!

Μιχάλης, κατὰ μέρος. —Νάτα μας! Πιάστηκαν κιόλας.

Ὁ πατέρας. —Δὲν πιστεύω νὰ μα-

Σταῦρος. —Γιὰ νὰρχίσουν ὅλοι νὰ σὲ φορτώνονται.

Μιχάλης, ἐκπληκτος. —Νὰ με φορτώνονται; Τί θέλετε νὰ πῇτε μ' αὐτό, κύριε Σταῦρο;

Σταῦρος. —Νὰ σὲ φορτώνονται, μάλιστα. Μ' ἄλλα λόγια ὅλοι οἱ ζητιάνοι τῆς οἰκουμένης κι' ὅλα τὰ φιλανθρωπικά καταστήματα θάρθουν νὰ σοῦ ζητήσουν ἕνα μέρος ἀπ' τὰ χρήματά σου.

Μιχάλης. —Ναί, μὰ θὰ βάλουν καὶ τὴ φωτογραφία μου στὶς ἐφημερίδες... Ὁχὸ ποῖς τὴ χάρη σου τότες, Μιχάλη μου!

Ὁ πατέρας. —Δὲ σὲ εἶχα γιὰ τόσο φιλόδοξο, Μιχάλη.

Μιχάλης. —Ἄ! Τάφεντικὸ δὲ με ξέρει ἀκόμα κατὰ βάθος. Ἐμένα λόγου χάρη μοῦ κακοφαίνεται πὼς τάφεντικὸ ἄχῃ τώρα νὰ βαλθῇ σὲ μπαλάδες, ὡς που νὰ βρῇ κανέναν ἄλλον ὑπηρέτη. Καὶ ποῦ νὰ βρῇ ἄλλον σὰν κι' ἐμέ; Σπάνιοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι στὴν ἐποχὴ μας, ἀφεντικὸ, πολὺ σπάνιοι!

Δάνης. —Μ' ἂν κερδίσουμε τὸ λαχεῖο δὲ θὰ πάρουμε μόνο ἕναν ὑπηρέτη. Ὁχούμε τέσσερις-πέντε...

Παῦλος. —Καὶ τί θὰ τοὺς κάνουμε τότες;

Δάνης. —Θάχουμε ἕναν καμαριέ-ρη, ἕναν μάγειρα, ἕναν σωφέρ...

Σταῦρος. —Ἄ! Ὅσο γιὰ σωφέρ, ἀναλαμβάνω ἐγώ. Εἶμαι πολὺ δυνατὸς στὴ μηχανική. Θὰ ὀδηγῶ ταυτοκίνητο καὶ θὰ λὲς πὼς πετάει.

Παῦλος. —Γιὰ νὰ μᾶς γκρεμίσῃς κιόλας καμμιὰ μέρα.

Νίκος. —Τὰ αὐτοκίνητα θέλεις νὰ πῇς. Γιατὶ θάγοράσουμε πολλά.

Ὁ πατέρας. —Ἐνα γιὰ τὸν κα-θέναν χωρὶς ἄλλο; Καὶ σὲ ποῖδ γκα-ράζ θὰ μένουν;

Δάνης. —Μὰ θὰ χτίσουμε φυσικά καὶ μιὰ βίλλα.

Νίκος. —Ἐναν πύργο!

Σταῦρος. —Ἐνα παλάτι!

Δάνης. —Στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ, σὰν τοὺς Ἀμερικάνους.

Παῦλος. —Ὅχι, στίς Ἀλπεις. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ βουνό.

Δάνης. —Κι' ἐγὼ προτιμῶ τὴ θάλασσα.

Σταῦρος. —Δὲ θὰ σοῦ πάρουμε τὴ γνώμη σου, ζευζέκη! Ἐγὼ συμ-φωνῶ μὲ τὸν Παῦλο. Στὸ βουνὸ ἔχει σκί, ἔλκηθρα, πατινάξ...

Δάνης. —Στὴ θάλασσα ἔχει βάρ-κες... Μὰ νὰ σοῦ πῶ, κοίταξε νὰ μὴ με ξαναπῇς ζευζέκη, γιατί θὰ σὲ πῶ κουνενέ.

Μιχάλης, κατὰ μέρος. —Νάτα

μας! Πιάστηκαν κιόλας.

Ὁ πατέρας. —Δὲν πιστεύω νὰ μα-

λώσετε τώρα για κουταμάρες. Δε θα χτίσουμε βίλλα ούτε στην Κυανή Ακτή, ούτε στις Άλπεις γιατί απλούστατα δεν θα κερδίσουμε τίποτα.

Νίκος. — "Αν όμως κερδίσουμε; **Ο πατέρας.** — "Αν κερδίσουμε, τότες θα σκεφτούμε... Η θάλασσα έχει τα καλά της και το βουνό τα δικά του. Με διακόσιες πενήντα χιλιάδες εισόδημα θα μπορούμε να μένουμε τότε σ'ένα μέρος και τότε σ'άλλο.

Δάνης. — Θαυμάσια! Κι' έτσι ελπί θα μείνουν ευχαριστημένοι. **Παύλος.** — "Ω! Δεν υπάρχει πράγμα πιδ κουραστικό απ' αυτές τις διαρκείς μετακινήσεις.

Σταύρος. — "Εσύ δεν έχεις παρά να μένης πάντα στο ίδιο μέρος. Καλένας δε θα σε υποχρεώσει να μ'ας ακολουθήσεις.

Μιχάλης. — Καλή ιδέα. Θα μείνουμε μαζί, κύριε Σταύρο. Εγώ θα είμαι ο υπηρέτης σας κι' εσείς θα

μου πληρώνετε έναν άλλον για να κάνη τη δουλειά.

Ο πατέρας. — Αδιστηρά — Μά δε μευ λές, Μιχάλη, τότε σκοπεύεις να καθαρίσης το κοτέτσι, τώρα ή του χρόνου;

Μιχάλης. — Πάω, πάω, αφεντικό... **Νίκος.** — Εγώ, μπαμπά, θέλω να μ' αγοράσης ένα άλογο. Πάντα τ' νειρό μου ήταν να μάθω ιππασία.

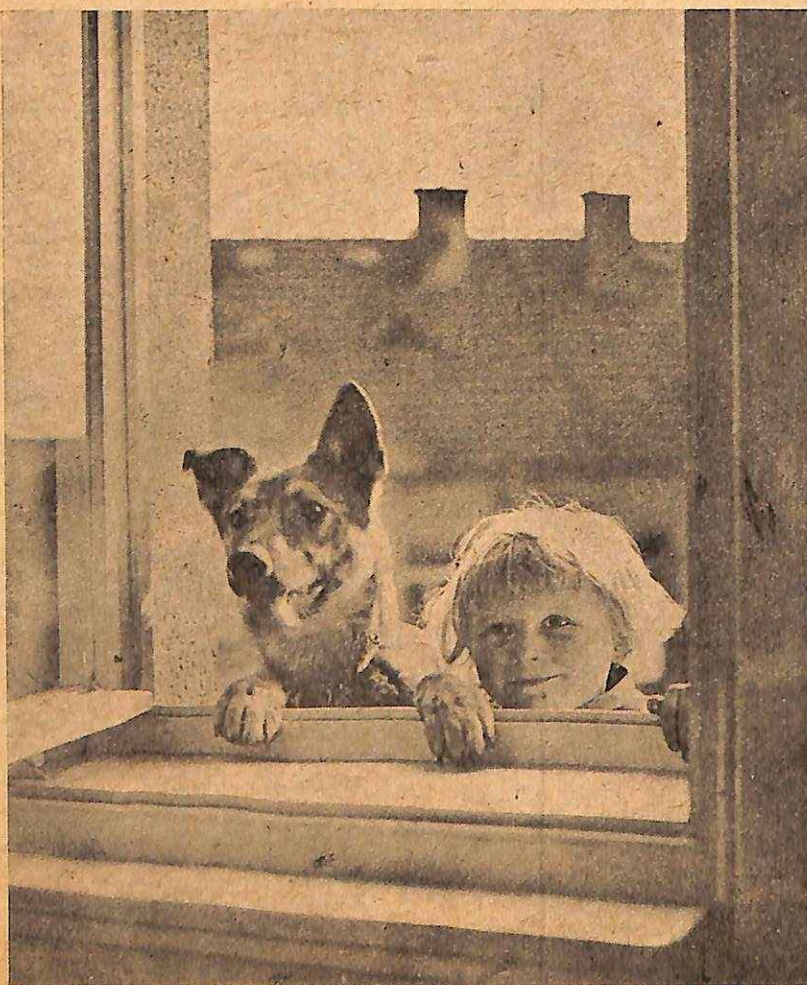
Μιχάλης. — Καλά που δε φεβόσατε. Εγώ τριώ λογιό ζώα φοβόμουν πάντα μου: τους ψύλλους, τις φάλαινες και τ'άλογα. Τους ψύλλους, γιατί είναι πολύ μικροί, τις φάλαινες γιατί είναι πολύ μεγάλες και τ'άλογα, γιατί μόλις κάνεις να τα καθαλλικέψης, αρχίζουν να κλωτσάνε.

Ο πατέρας. — Δεν πιστεύω να φοβάσαι και τις κόττες. "Ε;

Μιχάλης. — "Ω! "Όχι, αφεντικό!

Ο πατέρας. — Δοιπόν, για μιὰ φορά ακόμα τι περιμένεις επιτέλους για να π'ας να καθαρίσης; το κοτέτσι;

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

— Γάβ! γάβ! Γιατί περνά τόσος κόσμος; Τι είναι σήμερα;
— Είναι η 4 'Οκτωβρίου, η 'Ημέρα των Ζώων.

(Από το Διεθνές Φωτογρ. Διαγωνισμό του Kodak)

Μιχάλης. — Πάω, πάω... (Πέφτει απάνω στον παππού, που μπαίνει) "Ω, με το μπαρντόν, κύριε, με το μπαρντόν! Δεν σ'ας είδα.

Ο παππούς. — "Αν πρόσεχες λιγάκι περισσότερο, θά μ' έδλεπες.

Τα παιδιά. — Μπά! Καλημέρα, παππού!

Ο παππούς. — Καλημέρα, παιδιά. Δε μου λέτε, τι πάθατε σήμερα και κάνετε τόσον θόρυβο; Δε μ' άφίσατε ούτε την έφημερίδα μου να διαβάσω ήσυχος.

Μιχάλης. — "Εκείνο που τους έλεγα κι' εγώ λίγο πρωτότερα.

Ο παππούς. — Διάβαζες και σύ την έφημερίδα σου μήπως;

Μιχάλης. — "Όχι, μ' πήγαινα να καθαρίσω τις κόττες. Τό ίδιο κάνει.

Ο παππούς. — Ποτέ δεν το σκέφτηκα πώς είναι το ίδιο. "Αν όμως σ' βρίσκει την ίδια ευχαρίστηση καθαρίζοντας το κοτέτσι και διαβάζοντας μιὰ έφημερίδα, αυτό δείχνει την καλή σου θέληση.

Μιχάλης. — "Α! "Εννοια σου, αφεντικό. Από αύριο δε θάμαι πιὰ αναγκασμένος να καθαρίζω τις κόττες, ούτε σεις να διαβάζετε την έφημερίδα σας. Φαίνεται πώς θα κερδίσετε τα πέντε εκατομμύρια, κι' εγώ τότες...

Ο παππούς. — Τόσο το καλύτερο ή μάλλον τόσο το χειρότερο!

Δάνης. — Και για ποιόν τόσο το χειρότερο, παππού;

Ο παππούς. — "Ηρεμα. — Τόσο το χειρότερο για μ'ας.

Νίκος. — Δεν πρέπει να το λες αυτό, παππού! Θα μ'ας κάνης να χάσουμε το λαχείο. Μά για σκέψου το λίγο. "Η ζωή μας θαλλάξη ολότελα!

Ο παππούς. — Είστε λοιπόν δυστυχισμένοι τώρα;

Νίκος. — "Όχι! Μά επιτέλους... θα γίνουμε πιό ευτυχισμένοι, πιδ ελεύθεροι να ξεδεύουμε.

Σταύρος. — Αυτό είν' αλήθεια. Τώρα το σκεφτόμαστε πριν κάμουμε ένα ταξιδάκι, μ'ας κακοφαίνεται, αν μ'ας σχιστή λίγο το παντελόνι.

Δάνης. — Κι' ύστερα, παππού, εσύ που σ' άρέσει να κάνης έλεημοσύνες, θα μπορούσες να μοιραστής το μερίδιό σου με τους φτωχούς.

Μιχάλης. — Κι' ύστερα, αν αυτό σ'ας ευχαριστεί, θα μπορείτε να διαδάζετε δυό έφημερίδες αντί για μιὰ.

Ο παππούς. — Πολύ ώραία ελα αυτά. Μά κι' οι φροντίδες που θα έχουμε με τόσα χρήματα; Δε λογαριάζετε και τις φροντίδες;

Νίκος. — Τις φροντίδες; Ποιές φροντίδες;

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

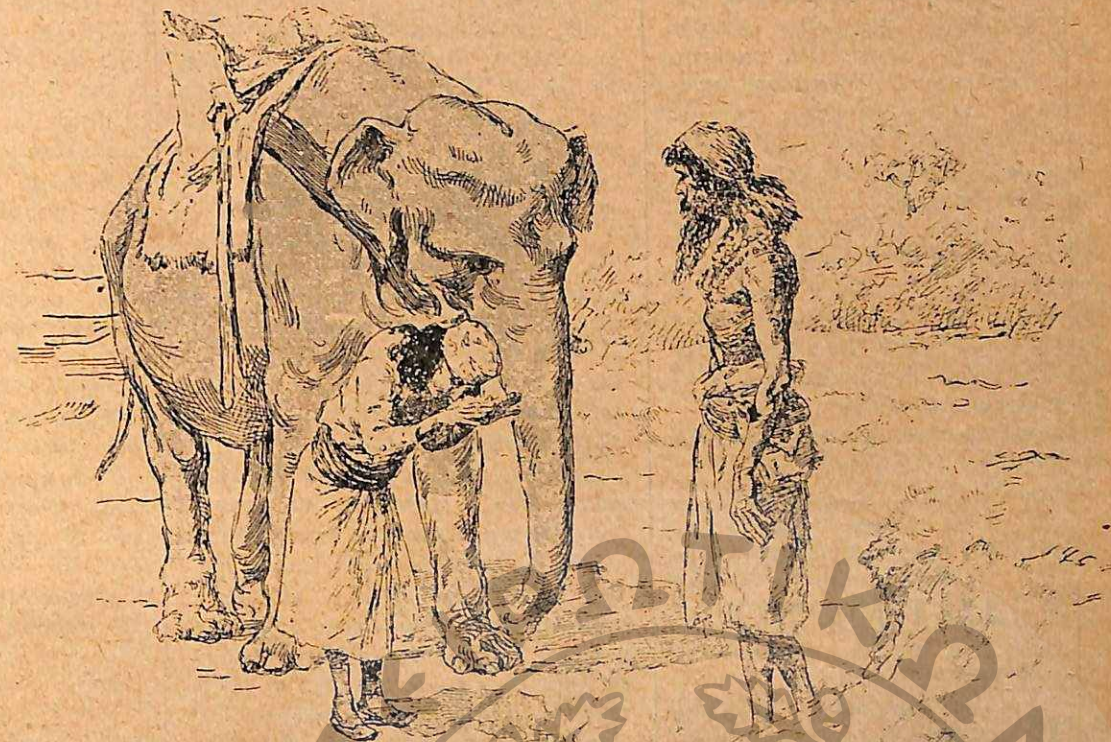
— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— "Ο καιρός της μεγάλης γιορτής πλησιάζει: οι δρόμοι θα είναι σ'ε λίγο γεμάτοι από πιστούς που πηγαίνουν να προσκυνήσουν. Δεν θα σου λείψη ή συντροφιά στο ταξίδι σου. Τράβηξε κατά τ'όνοτιά κι πάρε το συντομώτερο δρόμο. "Αχ, να μ'η μπορώ ναρθώ κι' εγώ μαζί σου όπως το έλπιζα. Πόσο μεγάλη είναι ή έννοια και ή λύπη μου, όταν σκέπτομαι πώς θα χρειαστή να κάνης μόνος σου ελο αυτό το ταξίδι και ν' αντιμετωπίσης τόσους κινδύνους; μ'ά πρέπει!

«Τώρα θα σου μιλήσω για την ταφή μου. Τάστρα άρχισαν κιόλας να χλωμάζουν, ο ουρανός παίρνει το χρώμα του σιντεφιού κι' έκει ψηλά είναι γραμμένο πώς δεν θα ιδώ τον ήλιο αυτής της ήμέρας ν' ανατέλλη. Δεν μου μένει λοιπόν καιρός για χάσιμο.

«Σε μι'ας ώρας δρόμο απ' έδω, πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, βρίσκεται μιὰ μικρή παγόδα. Μόλις κλείσω τὰ μάτια μου για πάντα, θα π'ας εκεί και θα είδοποίησης τον βραχμάνο που τή φυλάη, ετι επέθανα. Θα τον παρακαλέσης να έρθη μαζί σου για να μου δώση τις τελευταίες τιμές. Με γνωρίζει. Δηλαδή γνωρίζει τον φακίρη Κοττεσούπρυα. Θα κάψη το σώμα μου στην πυρά και θα πάρη τή στάχτη μου για να την ρίξη στο Γάγγη, που θα με οδηγήση ολόδια κοντά στο Βράχμα όπου θα συναντήσω την άγαπημένη μου Νερίντα. Για πληρωμή θα δώσης στο βραχμάνο ένα απ' αυτά τα μικραριτάρια, συνέχισε τραβώντας με κόπο το μικρό κομπολόι που είχε ζωσμένο στη μέση του. Τάλλα μαργαριτάρια θα τ'α φυλάξης και πρόσεξε να μ'ην τ'α δείξης σ'ε κανένα γιατί είναι πολύτιμα και μπορεί να βάλουν σ'ε μεγάλο πειρασμό εποιον τ'α δη. "Αργότερα μπορείς να τ'α ξεδέψης ή να τ'α κάνης ε,τι σου άρέσει. Μέσα στο δισάκι μου θα βρ'ης αρκετές ρούπιες κι' άλλα νομίσματα για να εξακολουθήσης το ταξίδι σου ως το Ζαχκερναούτ κι' ακόμη για να

γυρίσης πίσω στο Ποντισέρυ στο θετό σου πατέρα, χωρίς να χρειαστή να πουλήσης κανένα απ' τ'α μαργαριτάρια. Μόνο στο λευκό Ναδάβ, τ'α καὸς, μόνο σ' αυτόν θα φανέρωσης τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς σου και θ'α τοῦ ζητήσης να σε βοηθήση να ξεναπήρης τὸ θρόνο σου. Αὐτός, μόνον αὐτός θα μπορέση να τὸ καταφέρη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Για να τὸν ευκολύνης σ'α έξοδα που θα χρειαστούν, δώσε του τ'α μαργαριτάρια. Τὸ

«Όποτε συναντούσε κανένα φακίρη, ο Ντάρι κατέβαινε απ' τον Καντούρ και ζητούσε την ευλογία του...»

κομπολόι αυτό έχει εκατόν ογδόντα μαργαριτάρια. Κάθε ένα και για τὸ σχῆμα και τὸ μέγεθός του, ἀλλὰ και για τὸ χρώμα του και για τὴ λάμψη του, αξίζει πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες ρούπιες. Τὸ περιδέραιο αὐτὸ εἶναι μιὰ περιουσία ἀρκετὴ για ν' ἀνακτήση κανεὶς ἕνα βασίλειο. Τί δὲν θ'άκανα για σέν, παιδί μου! Δὲν μπόρεσα ὅμως τίποτε να πετύχω.

«Νά, και τὸ τελευταῖο ἄστρο ἔσθυσε στὸν οὐρανό. "Ελα κοντά μου να σ' ευλογήσω για τὰ τελευταία φορά».

"Απλωσε τὰ τρεμάμενα χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ντάρι ποὺ στεκόταν γονατιστὸς μπροστά του και τὰ χεῖλη του ψιθύριζαν μιὰ βουδῆ

προσευχή. "Υστερα τράβηξε κοντά του τὸ παιδί και τὸ φίλησε τρυφερά στο μέτωπο.

— Πατέρα, πατέρα, ἔλεγε ὁ Ντάρι συγκρατώντας τοὺς λυγμούς του.

— Μ'ην ξεχνᾶς τίποτε απ' ὅσα σου εἶπα και απ' ὅσα μου ὑποσχέθηκες. Μόλις ξεπληρώσης τις τελευταίες σου ὑποχρεώσεις σ'ε μένα, να συνεχίσης τὸ ταξίδι σου και να κάνης τὸ προσκύνημα ποὺ ἐγὼ δὲν μπόρεσα να πραγματοποιήσω. Νά βασίζομαι στο λόγο σου;

— Νάι, πατέρα, ψιθύρισε τὸ παιδί.

— "Ετσι μπορώ να αναπαυθώ ήσυχος στοὺς κόλπους τοῦ Βράχμα. Πριν

ή πρώτη ἀχτίδα τοῦ ἡλίου φωτίσει τις κορυφές τῶν δένδρων ελα θ'ά έχουν τελειώσει. Χαῖρε, για τὴ τελευταία φορά. Δὲν θ'α προφέρω πιὰ ἄλλη λέξη.

Πέρασαν μερικά λεπτά. Μέσα στο ἄθλιο καλυδόσπιτο δὲν ἀκούγόταν ἄλλος ἡχος παρὰ μονάχα οἱ βόγγοι τοῦ ἐτοιμοθάνατου και τὸ πνιγμένο κλάμμα τοῦ Ντάρι. "Εξαφνα ἀκούστηκε ἕνα χαρούμενο κελάιδημα πουλιού ποὺ χαιρετοῦσε τὸν ἥλιο ποὺ ξεπρόδαινε, ἐνὼ ἕνα χρυσὸ φῶς ἔδωπε ζωηρά τις κορυφές τῶν δένδρων ποὺ περιστοιχίζαν τὸ χάνι.

Ο φακίρης ἔβγαλε ἕνα τελευταῖο βαθὺ ἀναστεναγμό κι' ὕστερα τὸ κε-

φάλη του ξγειρε άψυχο στο πλάι του. Ο Ντάρλι έπεσε επάνω του με λα χτάρα. Μά καμμιά πνοή δεν έδγαине πιά από το στόμα του φακίρη και τά θαμπά μάτια του δεν είχαν πιά καμμιά έκφραση. Για λίγη ώρα ο Ντάρλι έμεινε βυθισμένος στη λύπη του. Τόν πατέρα του, που τόσα χρόνια περίμενε με αγωνία να τον γνωρίσει, είχε την άτυχία να τον χάσει μόλις τον βρήκε. Δεν είχε μάθει άκόμη να προφέρει τη λέξη πατέρας, και είχε κιόλας μένει ορφανός!

Έξαφνα θυμήθηκε πως αν ήθελε να ευχαριστήσει την ψυχή του πατέρα του, έπρεπε να εκτελέσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα τις διαταγές του.

Κλαίγοντας πήγε στην παγόδα που του είχε υποδείξει ο φακίρης, και σε λίγη ώρα ο βραχμάνος έρχόταν μαζί του, συνοδευμένος από μερικούς υπηρέτες, για να κάνουν σύμφωνα με τις εντολές που του είχε μεταβιβάσει το παιδί.

Τρεις ημέρες αργότερα ή στάχτη, του φακίρη Κοττεσούπρυα, του μαχαραγιά Ραχούν-Σίγκ, άναπαύσαν στο βυθό του Γάγγη, όπως ήταν ή έπιθυμία του, και ο Ντάρλι —γιατί μ' αυτό το όνομα θα έξακολουθούμε να ονομάζουμε τον πρίγκιπα Άχμετ— άνεδασμένος στον Καντούρ, έπαιρνε το δρόμο για το Ζαγκερναούτ.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ περασμένη έβδομάδα σημειώθηκε στην Αθήνα μια τραγική πυρκαϊά: Νύχτα, μεσάνυχτα, έπιασε ένα σπίτι. Οι ένοικοι κοιμόνταν βαθιά. Κι' όταν ξύπνησαν έντρομοι κι' έκαμαν να κατεβούν, να γλυτώσουν, βρήκαν τη μόνη σκάλα του σπιτιού καμένη. Αποκλείστηκαν έτσι μέσα στις φλόγες και τους καπνούς, και θά κείγονταν ζωντανοί οι κακόμοιροι άν, την τελευταία στιγμή, δεν έφταναν οι πυροσβέστες, να τους κατεβάσουν με σκάλες απ' τα περάθυρα, άλλους τρελλούς απ' την αγωνία τους κι' άλλους λιγοθυμισμένους. Μά περισσότερα απ' όλους κινδύνεψε μια γυναίκα που καθόταν στο μεσαίο. Από την κάμαρά της κιόλα άρχισε ή φωτιά. Γιατί, άρρωστη, σηκώθηκε τη νύχτα να κάψει ένα ζεστό, άναψε το καμινέτο της και ξανάπεσε στο κρεβάτι ως να βράσει το νερό. Αλλά την πήρε ο ύπνος, Και στον ύπνο της, από το άναμμένο καμινέτο, με-

ταδόθηκε ή φωτιά στο εικονοστάσι και σιγά-σιγά σ' όλη την κάμαρα. Φλόγες και καπνοί τριγύρισαν την κοιμισμένη άρρωστη. Κι' αυτή θά καιγόταν χωρίς άλλο, πολύ πριν φτάσουν οι πυροσβέστες, αν δεν είχε... μια σκυλίτσα, τη Λουλού. Η Λουλού είδε τον κίνδυνο της κυράς της, Κι' άνεβρίνοντας στο κρεβάτι, άρχισε να την κουνα δυνατά και να την δαγκάνη ως που την ξύπνισε. Έτσι ή δυστυχισμένη γυναίκα μπόρεσε να βγεί από τη φλεγόμενη κάμαρα, να καταφύγει σ' άλλη που δεν είχε πιάσει ακόμα, και να περιμένη τους πυροσβέστες, που τη γλύτωσαν κι' αυτή με τους άλλους.

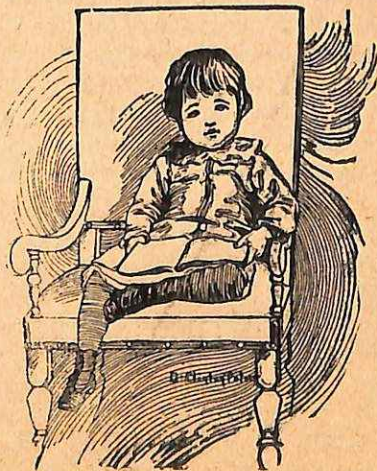
Τό κατόρθωμα της έξυπνης κι' άφροισμένης σκυλίτσας, που κινδύνεψε για να σώσει την κυρία της, ενώ μπορούσε εξαίρετα να την άφήσει να κοιμάται και να τó σκάσει, έκαμε μεγάλη έντύπωση. Τόγραψαν και τό σχολίασαν όλες οι έφημερίδες κι' ή Λουλού έγινε ήρωίδα της ημέρας. Αυτό ήρθε πολύ επίκαιρα, γιατί πλησίαζε κι' ή 4η Οκτωβρίου, ή Ημέρα των Ζώων. Κάποια Πρόνοια, ή λέγε κανένας, θέλησε να δείξει μ' έν' ακόμα λαμπρό παράδειγμα τί μεγάλες, πολύτιμες, άνεκτίμητες υπηρεσίες προσφέρουν στον άνθρωπο τά καλά ζώα, και πόσο δικιο έχουν έ κείνοι που τ' αγαπούν, τά φροντίζουν, τά προστατεύουν έναντίον των κακών και των σκληρών, και καθιέρωσαν αυτή την Ημέρα, την άφιερωμένη στους καλούς μας φίλους, βοηθούς, υπηρέτες κι' ευεργέτες — τά Ζώα — για να θυμίζη τις χάρες τους και να προάγη τη ζωοφιλία, που είναι τόσο άνθρωπιστικό, ευγενικό συναίσθημα.

Πρό όλίγου έλαβα άφορμή να σάς μιλήσω για τη ζωοφιλία. Κι' άνάμεσα σ' άλλα, σάς είπα πως ο Αύγουστος Κόντ, ο περίφημος γάλλος φιλόσοφος, περιλαμβάνει στην Άνθρωπότητα και τά χρήσιμα ζώα. έκείνα δηλαδή που συζούν με τον άνθρωπο και τον βοηθούν στην εργασία του, τον υπηρετούν. Και για να καταλάβετε καλύτερα τί σπουδαία θέση έδινε στα ζώα ο Κόντ, άρκει να σάς πω πως ο ίδρυτής αυτός της Θετικής Φιλοσοφίας — του Θετικισμού ή Ποζιτιβισμού — που δοκίμασε να ιδρύσει και μια νέα θρησκεία, θεοποιούσε την Άνθρωπότητα, τη θεωρούσε σαν ένα Υπέρτατο Όν, που οι θετικιστές χρωστούν να τó λατρεύουν και να τó έξυπηρετούν μ' όλες τους τις δυνάμεις και μ' όλη τους την άφοσίωση. Στη θεοποιημένη λοιπόν Άνθρωπότητα έβαζε ο Κόντ και

τά χρήσιμα ζώα — φαντασθήτε! Δεν ξέρω μάλιστα αν στο περίφημο Καλντάρι του Θετικισμού, που οι Άγιοί του είναι οι Μεγάλοι Άνδρες — σοφοί, ποιητές, επιστήμονες, που υπηρέτησαν περισσότερο τη θεά Άνθρωπότητα, Όμηρος, Δάντης, Αρχιμήδης, Νεύτων, Κοπέρνικος και καθεξής — δεν έχη και καμμιά ήμέρα άφιερωμένη στα Ζώα, σαν αυτή άπάνω-κάνω που ίδρυσαν οι σημερινοί Ζωόφιλοι Άνθρωπιστές, μια γιορτινή ήμέρα με συνθηροίσεις, διαλέξεις, τοιχοκολλησεις και δημοσιεύματα στον καθημερινό και περιοδικό τύπο, όλο για τά καλά ζώα.

Προπέρου, σε μια Έπιστολή μου, σάς είπα την ιστορία και τη σημασία της Ημέρας των Ζώων: («Άγαπάτε τά ζώα», στο 40ό φυλλάδιο του 1933). Οι Ζωόφιλοι της Εύρώπης, καθολικοί, διάλεξαν την 4 Οκτωβρίου για Ημέρα των Ζώων, γιατί τότε γιορτάζεται ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης, ένας μεγάλος χριστιανός, που άγαπούσε τά έμφυχα όλα και τάψυχα, κι' έλεγε τη βροχή άδερφή του, και τον άνεμο άδερφό του και τά ζώα άδέρφια του. Αλλά κατά περίεργη όσο και καλή σύμπτωση, και μεϊς οι όρθόδοξοι την ίδια ήμέρα γιορτάζουμε τον άγιο Γερόθεο, επίσκοπο Αθηνών, έναν από τους πρώτους χριστιανούς που έκαμε έδώ τό κήρυγμα του άποστόλου Παύλου. Κι' ο άγιος Γερόθεος ήταν επίσης μεγάλος ζωόφιλος. «Σε ψυχή που δεν υπάρχει άγάπη προς τά ζώα — έλεγε — ούτε ή σόφια μπορεί να μπή». (Και τί έννοούσε μ' αυτό, έξηγώ στην Έπιστολή μου εκείνη, όπου και σάς παχαπέμω). Έτσι κι' οι Έλληνες ζωόφιλοι ώρισαν την 4 Οκτωβρίου για Ημέρα των Ζώων, τη γιορτή του Αγίου Γεροθέου, όπως οι Εύρωπαίοι του Αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Φθινόπωρο προμήνυμα τά σύννεφ' άπλωθήκαν. Κατάμαυρα στον ούρανό, γαλάσιον ως τά χτέες, Και τά νερά, με σκοτεινό μολύβι που βαφήκαν, Γλύφουν τώρα θλιβερά τις έρημες άχτές.

Φθινόπωρο! Να κεί στη γη τό φύλλο τό ξερό, —Ακόμα έχουν τό πράσινο τά δέντρα φύλλωμά τους, Σά ν' άπολημονήθηκαν απ' τον καλό καιρό Κι' έτσι τό χειμωνιάτικο δέ βάλαν φόρεμά τους.

Κάποια στην πόρτα του σπιτιού φτωχή περιπλοκάδα, Πούχε σκαλώσει όλο ζωή ως την παλιά σκεπή, Λιγοθυμεί σαν άρρωστη, πνύθε κι' αυτής ή άράδα, Σ' όλα, στη φύση, στα πουλιά, τό στερνό άντίο να πη.

Φθινόπωρο! όλα φεύγουν, γυρνάμε στα παλιά. Στην πόλη πάλι, κι' ή έξοχή ορμώνει άγάλη άγάλη! Μόν' τά χαρούμενα, που πάν, μοιάζουν να λέν πουλιά: «Θά ξαναρθούμε πάλι».

Αμάραντος [Α]

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΕΦΤΑΣΕ

Η ζέση της πολιτείας ήταν πάλι άνυπόφορη. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από τό πρόσωπό του.

Αλλά τό όραμα της Φαληριώτικης θάλασσας δεν τον άφηνε ήσυχο. Σηκώνεται λοιπόν και κατεβαίνει στη δροσερή παραλία του Φαλήρου. Μεσημέρι κι' ή θάλασσα είναι κρύσταλλο. Κολύμπησε για κάμποση ώρα, κι' ύστερα κάθισε σ' άκρογιάλι, κοιτώντας προς τό βάθος.

Πάνω στον ούρανό ένα στρογγυλό σύννεφο σαν άχνός έμενε άκίνητο. Τό κυματάκι ροχθούσε μελωδικά σαν παράπονο στα πόδια των ρηχών βράχων.

Μιά βαρκούλα ρυτίδωνε τά νερά. Μακρύναν έν' άμαξάκι περνούσε κι' ό άμαξάς τραγουδούσε ταράζοντας τη μεσημεριάτικη γαλήνη.

Τού φάνηκε τότε παράξενη ή σκηνογραφία αυτή.

Αναρωτήθηκε, —Μά δεν είναι ακόμη Καλοκαίρι; Τό κύμα βογγώντας του άπάντησε: —Όχι! μπήκε τό Φθινόπωρο!

Τό άσπρο σαν άχνός στρογγυλό σύννεφο που μαύρισε κι' άπλωσε στο μισό ούρανό έβρόντησε:

—Όχι! δεν είναι Καλοκαίρι! Είναι Φθινόπωρο.

Κι' ή έρημιά της άχτης, τό πέλαγος των άδειων καθισμάτων στο άντικρινό κέντρο του άπάντησε.

—Όχι! δεν είναι Καλοκαίρι! Μπήκε τό Φθινόπωρο.

Τό γκαρσόνι κοιμόταν στην καρέ-

κλα. Ένας αλήτης έγειρε τ' άχτένιστο κεφάλι του σ' ένα βράχο και τό παιδί του λεωφορείου μάταια ξελαργυγίζοταν φωνάζοντας.

—Άλλος! Άλλος και φεύγουμε. Ζάν [Α]

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

(Παραμύθι)

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας τραγουδιστής ξακουστός σ' όλα τά μέρη της γης.

Κάποτε πήγε σε μια μεγάλη κι' ωραία πόλη. Έτρεξαν τότε όλοι να τον υποδεχθούν και προς χάριν του έκαμαν μεγάλες γιορτές.

Τραγουδούσε μπροστά στον βασιλιά, στη βασίλισσα, στο βασιλόπουλο, στις κυρίες και σ' όλη την αΐλη μέσα σε μια άπέραντη σάλλα σκεπασμένη με βελούδα και μεταξωτά, που έλαμπε από χρυσάφι και σπινθηροβολούσε από φωτιά.

Τραγουδούσε μπροστά στο βασιλιά και στην Αΐλη, άλλ' ο βασιλιάς δεν άκουγε, όχι. Καθένας σκεπτόταν άλλα πράγματα. Ο βασιλιάς σκεπτόταν τη χρυσή του κορώνα κι' ή βασίλισσα τό διαμαντένιο της περιδέραιο. Οι ύπουργοί σκεπτόνταν τις υποθέσεις του κράτους, οι δήμαρχοι τά ζητήματα της πόλης.

Όταν ο τραγουδιστής τελείωσε όλοι χειροκρότησαν. Έστερα του έδωσαν ένα χρυσό νόμισμα σε μια βελούδινη θήκη. Υποκλίθηκε για να ευχαριστήσει, κρέμασε την κιθάρα του απ' τον ώμο του και βγήκε.

Πέρασε την πύλη της πολιτείας και λυπημένος με τό ένάυτο που πήγαινε μόνος, πεζός μέσα στους δρόμους.

Ήταν νύκτα. Ο τραγουδιστής σταμάτησε στην άκρη ενός μικρού πύργου στην όχθη μιας ωραίας λίμνης. Λοιπόν, ενώ κοίταζε τη σελήνη που έλαμπε πάνω απ' τη λίμνη και τά μεγάλα μαύρα δέντρα που καθρεφτίζονταν στο ήσυχο νερό, μια φωνή παιδιού άκούστηκε να τον φωνάζει από τό ύψος του πύργου:

—Τραγουδιστή, ώρατε μου τραγουδιστή, πές μου σε παρακαλώ ένα μικρό τραγούδι. Είμαι μόνος έδώ, μακριά απ' τους δικούς μου κι' ή καρδιά μου είναι γεμάτη από λύπη.

Κι' εγώ επίσης είμαι λυπημένος, ώρατο παιδί με τά ξανθά μαλλιά. Μαφού μου τό ζητάς με τόση χάρη θά πω για σένα τό πιο ώρατο μου τραγούδι.

Κάθισε σ' ένα βράχο μπροστά στη λίμνη και σε λίγο άντήχησαν οι χορδές της κιθάρας του. Τότε τραγουδούσε, τραγουδούσε μ' όλη του την ψυχή, και τό τραγούδι του άπλωνόταν μακριά μέσα στη νύκτα. Ποτέ δεν είχε βρεί τη φωνή του τόσο δυνατή και τόσο καθαρή, ποτέ δεν είχε τραβήξει από τό όργάνο του άρμονίες τόσο γλυκές.

Κι' όταν τελείωσε τό τραγούδι του είπε ένα άλλο πιο μεγάλο κι' έπειτα ένα τρίτο πιο μεγάλο ακόμη.

Τό παιδί άκουγε άκουμπισμένο στο πεζούλι του παραθυριού, άκίνητο, ένθουσιασμένο, χαμογελώντας και κλαίγοντας μαζί.

—Ω, ώρατε μου τραγουδιστή, φώναξε, σ' ευχαριστώ ευχαριστώ για τό καλό που μου κάνες! Άν είχα ένα άστρο τ' ούρανού θά σου τό έδινα. Δέξου τουλάχιστο για ένθύμιο αυτό τό τριαντάφυλλο, απ' την τριανταφυλλιά που σκαρφαλώνει στο παραθύρι μου.

Ο τραγουδιστής πήρε τό τριαντάφυλλο κι' έστειλε ένα φίλι στο παιδί. Έστερα άνοιξε τη βελουδένια θήκη, έβγαλε τό νόμισμα κι' άφού σηκώθηκε τό πέταξε μακριά μέσα στη λίμνη. Έβγαλε τό άνθος στη θέση του νομίσματος κι' έφυγε.

Τό πιο μικρό δώρο, όταν προσφέρεται με χάρη και με καλή καρδιά έχει περισσότερη αξία για μια λεπτή ψυχή και από τά πιο πλούσια χαρίσματα.

(Απ' τό Γαλλικό)

Μενεξές [Β]

ΠΩΣ ΚΑΝΑΜΕ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΜΑΣ

Περπατούσαμε στην πλατεία του χωριού ο ένας πλάι στον άλλον, συζητώντας φωναχτά. Εάφνου ο φίλος μου λέει:

—Λοιπόν, θά πάμε σήμερα για μπάνιο;

—Άκους εκεί, και βέβαια θά πάμε. Πέρνα στις τρεις τ' άπόγευμα απ' τό σπίτι μου, παίρνουμε τον Θανάση, για να μάς δείξη τό δρόμο και πάμε. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι λέει; Συμφωνάτο! Έτσι άποχωριστήκαμε και τράβηξε ο καθένας για τό σπίτι του, ενώ σκεπτόμαστε τό ώρατο και δροσερό μπάνιο που θά κάνουμε.

Παραθερίσαμε σ' ένα όμορφο χωριό, πούταν στην πλαγιά ενός πυκνόδασους βουνού. Είχε όλες τις στεριανές όμορφιές, είχε όλα τά θέλητρα της ξηράς, αλλά έλειπε ή θάλασσα, έλειπε ακόμη και τό άφθονο νερό. Κι' αυτό ήταν μεγάλη έλειψη για μάς.

Άγαπούσαμε, λατρεύαμε τη θάλασσα και κάτω στην πόλη κάναμε μπάνια στα δολιχόσσα νερά της. Ένας γνωστός μας χωριανός όμως μάς πληροφορήσε πως μπορούσαμε να κάνουμε κι' έδώ μπάνια.

Κοντά στο μύλο του Χατζή, μάς είπε, τρέχει ένα ποτάμι. Λίγο πιο πέρα απ' τό μύλο τό νερό του μαζεύεται σε κάποιο κούλωμα και σχηματίζει έτσι μια μεγάλη στέγνα. Είναι, είπε, άρκετά εύρύχωρη ώστε μπορούμε να κάνουμε μπάνιο.

Άλλο που δεν θέλαμε κι' έμεις. Την άλλημέρα κιόλας αποφασίσαμε να πάμε...

Στις τρεις λοιπόν, ο φίλος μου κατέφθασε και ξεκινήσαμε. Μπροστά τό παιδί της σπιτονοικοκυράς μας — ένα στρομπουλό οδοκόκκινο χωριατόπουλο — που θά μάς έδειχνε τό δρόμο, και πίσω μεϊς, με τά προσόψια υπό μάλης, περπατούσαμε μέσ' στα χωράφια, κάτω απ' τις καφερές άχτίδες του ήλιου.

Και τί καφερέες που ήταν οι άχτίδες του! μάς έκαian, μάς έψηναν. Αλλά άψηφούσαμε και την ένοχλητική εστια και την κουραστική πορεία για χάρη του μπάνιου.

Σαν περπατήσαμε καμιά είκοσαριά λεπτά, περνώντας από χωράφια ποταμούς και στενά μονοπάτια, σταθήκαμε λίγο να ξεπαστάσουμε.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Κορφατιόπουλου** (μὴ φαίνεται πῶς σοὺ ἀπῆντησα σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ γράμματά σου ἐκεῖνα. καὶ ὑποθέτω πῶς θὰ ξέρῃς τώρα τὴν τύχην τῶν κομματιῶν σου· δὲν μπορῶ, βλέπεις νὰ τὰ θυμῶμαι ἀπέξω·) **Ἀρκακιάδα Νο 7** (ἔστειλα λυσόχαρτο·) **Μάτα Χάρι** (ἔλαβα μετὰ χαρᾶς· περιμένω καὶ τίς ἀπαντήσεις σου στοὺς ἑκτάκτους· πῶς ἀφῆρες νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς καὶ νὰ μὴν ἔχῃς πιά παρὰ λίγες ἡμέρες; δὲν σὰς λέω πάντα νὰ μὴν ξεχνᾷς τίς προθεσμίες; ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, κι' ἔτσι μπράβο, μὲ μαῦρο μελάνι·) **Ἀφανή Ἡρώα** (ἔλαβ' ὅπως εἶπα καὶ σὲ κάποιον ἄλλον, ἐπειδὴ ἡ Γ' Τριμηνία εἶχε 14 φυλλάδια καὶ τὰ λυσόχαρτα τῆς δεομίδας εἶναι μόνο 13, μπορεῖτε νὰ γράψετε τίς λύσεις τῶν δυὸ τελευταίων φυλλαδίων στὸ ἴδιο χαρτί· ὁ κ. Σ. δὲν γιορτάζει στὶς 30 Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ στὶς 25 Ἰαννουαρίου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου· ὥστό· σο σ' εὐχαριστῇ·) **Ἀνναν Γ. Διαναντωνάκη** (ἀφοῦ θὰ γραφτῇς τοῦ χρόνου, δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, μπορεῖς νὰ πάρῃς ἀπὸ τώρα καὶ τὸ Σῆμα· διαγωνίζεσαι, μοῦ γράφεις καὶ σὲ θεωρῶ Διαπλάσσοῦλα·) **Μαρίαν Ψηλοῦ** (βάξεις ψευδώνυμο πού δὲν μοῦ τὸ ἔστειλες πρῶτα γιὰ νὰ σοὺ τὸ ἐγκρίνω, κι' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· ἡ ἐκθεσὴ σου ὅμως δὲν εἶναι κακὴ καὶ δείχνει πῶς μὲ κάποια ἐξάσκηση θὰ μπορέσῃς νὰ γράφῃς καλὰ πράγματα· ὥστόσο πάρε· ἕναν Ὁδηγὸ νὰ μάθῃς τοὺς κανονισμοὺς μας·) **Γαριφάλο** (βεβαιότατα δὲν πεiráζει, καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ πού ἔστειλες δεύτερο· θέλεις πάντε χρόνια γιὰ νὰ τελειώσῃς τὸ Γυμνάσιο, ἔχεις λοιπὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇς τί θὰ σπουδάσῃς· ὥστό· σο ἔχεις μιὰ πολὺ καλὴ κλίση· Ὁδηγὸ σοὺ ἔστειλα στὶς 19 Σεπτεμβρίου, καὶ λυσόχαρτο στὶς 26 τοῦ ἴδιου μηνός·) **Δανάην Θ. Θεοδορακοπούλου** (χαίρω πολὺ· Ὁδηγὸν ἔστειλα καὶ περιμένω·) **Ἰπτάμενον Ἀετὸν** (ἔστειλα 3 τετράδια·) **Στέφανον τῆς Δόξης** (τὰ 15 τετράδια σοὺ τὰ ἔστειλα στὶς 26 Σεπτεμβρίου· ἔλαβα τὸ κομμάτι σου καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) **Μπατερφλάυ** (ἀλήθεια, εἶδες πῶς ξανανιώνει κι' ὁμορφάνει ἡ φύση ὑστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη βροχή; ὁ κ. Σ., πού τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα σου, σ' εὐχαριστεῖ πολὺ·) **Τόσκαν** (τί καλὰ! ἔστειλα 10 τετράδια·) **Καρμίναν** (ἐξετέλεσα ὅλες σου τίς παραγγελίες· σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν βαθμὸν κι' εὐχομαι καλὴ πρόοδος καὶ στὸ Κολεγιο·) **Ζουζοῦ** (τί λές; πάντε νέους συνδρομητῆς μοῦ ἐτοιμάξεις; πολὺ εὐχαριστο! γιὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ σοὺ πῶ; δὲν ξέρω τί ψευδώνυμα ἔχουν οἱ φίλοι μου σὲ ἄλλα περιοδικά, οὔτε ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω·) **Ἀελλῶ** (χαίρω πού πέρασες τόσο καλὰ στὴ Γλυφάδα· περιμένω κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου·) **Σωφρονιάν Καταβάτη** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων· ἡ Φ. Σ. σημειώθηκε ὡς ἐσπάρθωμα δικό σου·) **Φάνην Χ. Γυδαν** (ἔλαβα τίς λύσεις· στὸν τόμο μου τοῦ 1901 θὰ βρῇς πολλὰ ὠραῖα μυθιστορήματα, μὰ πού τόπος νὰ σοὺ τὰραδιάσω!) **Κρυφὸ Παράπονο** (τὰ ἔλαβα ὅλα· χαίρω πού εἶσαι τώρα καλὰ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς·) **Ἐλευθερίαν Χ. Πανταλέοντος** (Ὁδηγὸν ἔστειλα·) **Μικρομέγαλην, Φάουστ, Συναγρίδαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Σεπτεμβρίου, θὰ πικνῶνται στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 275ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου.

570. Λεξιγριφος

Πρῶτα νὰ κλάψῃς, ἔπειτα
Μιά πόλη ἀρχαία καὶ νέα
Νὰ πῇς... στὸν ἐνικό.

Κι' ἱστορικὴ βασιλίσσα,
Παράτολμη κι' ὠραία,
Θὰ κάμῃς στὸ λεπτὸ.

Ξανθομαλλοῦσα

571. Στοιχειόγριφος

Σὲ τρέφουν καὶ σ' εὐχαριστοῦν
Ὅσα κι' ἐγὼ παρέχω·
Τὰ δυὸ μου πρῶτα ἂν ἀλλάχθουν,
Μὲ καβαλλάρην τρέχω.

Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

572. Στοιχειοτονόγριφος

Νῆσο ὁ λύτης τῶρ ἂν πάρῃ,
Τῇς ἀλλάξῃ τὰ λαϊκά
Καὶ τὸν τόνο κατεβάσῃ,

Ἄντρα φτιάχνει φοβητσαίρη,
Ποῦ χωρὶς πολλὰ-πολλὰ
Ἄπ' τὴ μάχη θὰ τὸ σκάσῃ.

Τρίο Κορτεζίνο

573. Αἵνigma

Μέρος τοῦ σώματος χοντρὸ
Μὲ τάρθρο του τὸ παίρνεις,
Καὶ ποιητὴν ἀρχαῖο, τρανὸ,
Μπροστά μας τώρα φέρνεις.

Χρῆστος Λαλιώτης

574-578. Λογοπαϊτικαὶ Ἑρωτήσεις

- 1.— Τί εἶναι ὁ μηρός;
- 2.— Τί εἶναι ὁ βῶλος;
- 3.— Τί εἶναι ἡ ἀσπίς;
- 4.— Τί εἶναι ὁ φελλός;
- 5.— Τί εἶναι ἡ Κάρια;

Ἐθιλιέρος Κρόμβελ

579-583. Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς χαρμματος ἐκάσθης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμπλεκτικοῦ συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

σανός. ἄρμα, παρόν, ὕμνῳ, ὄλος.
Μπιλ-Σπιλ

584-586. Ἑρωτήσεις

- 1.— Ποῖον πράγμα τῆκεται διὰ νὰ φυλάξῃ ἐν μυστικόν;
- 2.— Ποῖον εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ 2;
- 3.— Ποῖον ψάρι ἔχει τὸ σῶμα του ἐδῶ καὶ τὸ κεφάλι του εἰς τὴν Ἰσλανδίαν;

Μαύρη Προσωποδόφορος

587. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * - * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἑλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * - * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:

- 1, Μέταλλον· 2, Περίφημος ἀρχαῖος ναός· 3, Ἀρχαῖος μέγας ρήτωρ· 4, Ἡφαίστειον· 5, Γυνὴ τῆς Γραφῆς· 6, Πόλις μὲ μαντεῖον· 7, Ψυχρὰ χώρα τῆς Ρωσσίας.

Θάλης Βλαστός

588. Γρίφος

ο	ο	ο	Ἀγγλία
ο	1	ο	Γαλλία
ο	ο	ο	Ἑλλάς
ο	ο	ο	

Παῦλος Αἰμίλιος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 30

400. Ἰόνιον (ἶον, ἶον). — 401. Σπύρος-Πύρρος. — 402. Ἴος-ἰός. — 403. Ρόκα κάρο. — 404.

Ι	Ω	Α	Ν	Ν	Ι	Ν	Α	405. Ἡδέως μὲν
Δ	μ	ο	Ρ					ἔχε πρὸς ἀπαν-
Ι	ο	μ	Ι					τας, χρῶ δὲ τοῖς
Ο	ν	ι	Σ					βελτίστοις. (Ἡ
Τ	Ο	Ο	Τ					ἀνάγνωσης ἐξ ἀ-
Ρ			Ε					ριστερῶν κατὰ
Ο			Ι					στήλας βουστρο-
Π			Δ					φηδόν). — 406-
Ο			Η					410. Διὰ τοῦ Φ:
Σ			Σ					φῶς, ψόφος, τά-

φρος, Πάφος, φάρος. — 411. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χριστός, Ρώμη, Ὀνος, Νάρκισσος, Ὀλλανδία, Ὑμηττός, Φειδίας, Εὐρώπη, Ἱερεμίας, Δῆλος, Ὀδυσσεύς, Ὑαίνα). — 412. Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκουσ θεός. — 413. Ὁ Διογένης ἦτο κυνικός (ῶ, δύο, γέννη, σ' ἱ τοκ, ἡ Ντικός).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΕ'—581]

Ζακυνθινούλα, ἔξαχσες νὰ βάλῃς Δ/ση· πού νὰ ἀνταποδώσῃς τετραδιάκι;

Παπουτσωμένους Γάτος

[ΛΕ'—582]

Κωνσταντίνε IB', Γιατί δὲν ἀπαντᾷς πιά στὰ γράμματα; Πῶς πῆγαν οἱ ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ Δοκίμων;

Χανουμάκι

[ΛΕ'—583]

Τρελλοπαρέα, μὲ δέχεσαι γιὰ μέλος; Διαβολάκι

[ΛΕ'—584]

Παῦλος Αἰμίλιος=Κανάκης· ἡρῶχσες ἐπιτέλους καὶ μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Σεληνιώτικος Ὁρίζων=Συντριβελόπουλος, γιὰ νὰ μὴ διαλαλῇς τὰ ψευδώνυμα πού σοὺ ἐμπιστεύονται.

Διαβολάκι

[ΛΕ'—585]

Λόγφ τῶν μαθημάτων σταματῶ ἀνταλλαγὴν τετραδίων. Κυρίαρχε, οὔτε Βεδοῦντος, οὔτε Βάσιγκτων εἶμαι.

Πίστις-Πατρίς

[ΛΕ'—586]

ΠΡΩΤΟΜΕΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ στὴν κίνησιν οὗς χαιρετῶ. Ἀνταλλάσσω τετράδια μὲ δεκαεξαετὴ τουλάχιστον διαπλάσσοῦλα-ες. Περιμένω. **Κι' ἀπὸ σένα, ΜΥΡΤΙΣ**, πού γνωρίζομαι. ἐλπίζω θὰ λάβω τετράδιάκι. Μὴ διατάσῃς. Ἀδύνατο νὰ καταλάβῃς ποιὸς εἶμαι. Οὔτε φοβᾶμαι ἀποκάλυψη ἀπὸ **Τρελλοπαρέας** κλ... Δ/ση: Κ. Ἀποστολάτου, διὰ Κ. Θεοπέων 3, Ἀθήναι.

ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΛΕ'—587]

Ζουζοῦ, Χανουμάκι γράψε μου ἀνγυρίσας ἀπ' τὴν ἐξοχή. **Ρόζα Δίνα**

[ΛΕ'—588]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὄλους-ες. Στελνται: Γκόλφω Σπ. Δροῦδα, Πύργον Ἡλείας, διὰ:

Μικρὴ Πυργιωτοπούλα

[ΛΕ'—589]

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὄλους-ες. Γράψατε: Σπύρον Δαμῆρην, Ζακυνθόν, διὰ: **Δημονημένη Ἑλπίδα**